

Arrêt

n° 241 751 du 30 septembre 2020
dans l'affaire X / III

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

Contre :

l'Etat belge, représenté par la Ministre des Affaires sociales et de la Santé publique,
et de l'Asile et la Migration

LA PRESIDENTE F.F. DE LA IIIème CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 23 mars 2020, par X, qui se déclare de nationalité palestinienne, tendant à la suspension et l'annulation de la décision de refus de visa, prise le 10 février 2020.

Vu le titre Ier *bis*, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dite « la loi » ci-après.

Vu l'ordonnance portant détermination du droit de rôle du 26 mars 2020 avec la référence X

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 1er septembre 2020 convoquant les parties à l'audience du 29 septembre 2020.

Entendu, en son rapport, V. DELAHAUT, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me N. MALANDA *loco* Me A. LAHLALI, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me L. RAUX *loco* Me I. SCHIPPERS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause

Le 2 février 2019, la requérante a introduit une demande de visa long séjour auprès du Consulat de Belgique à Jérusalem (Israël) en vue de rejoindre son époux, ressortissant palestinien reconnu réfugié en Belgique, laquelle demande a fait l'objet d'une décision de refus de visa prise par la partie défenderesse en date du 10 février 2020 et lui notifiée le 20 février 2020.

Cette décision, qui constitue l'acte attaqué, est motivée comme suit :

« *Commentaire: L'intéressée ne peut pas se prévaloir des dispositions prévues à l'article 10,1,1,4 (sic) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.*

Considérant qu'une demande de visa est introduite par [E.R. (...)], de nationalité palestinienne, afin de rejoindre en Belgique, [A.A.R.], reconnu réfugié;

Cette demande a été introduite sur base d'un mariage conclu en date du 12/09/2018.

Considérant qu'une enquête avait été ouverte en Belgique sur la reconnaissance dudit mariage.

Qu'en date du 10/02/2020 le Parquet du Procureur du Roi nous informe qu'un avis négatif avait été donné concernant l'enregistrement de ce mariage. Que suite à cet avis négatif, l'Officier d'Etat civil a refusé d'enregistrer le mariage entre Mr [A.] et MMe [E.].

Dès lors, au vu de la non-reconnaissance du mariage par l'Officier d'Etat civil en Belgique, la demande de visa est refusée ».

2. Exposé des moyens d'annulation

2.1. La requérante prend un premier moyen, libellé comme suit :

« - Schending van artikel 12bis, § 2, lid 6 *juncto* artikel 12bis, § 2, lid 3 en lid 5 van de Vreemdelingenwet

- Schending van artikel 10, §1,1,4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster deed haar visumaanvraag op 2 februari 2019 gezien zij overeenkomstig artikel 10, §1,1,4 van de Vreemdelingenwet van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven als echtgenote van dhr. [A.], erkend vluchteling.

Overeenkomstig artikel 12bis, § 2, lid 3 van de Vreemdelingenwet diende derhalve uiterlijk op 2 november 2019 een beslissing te worden genomen, *ergo* ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening.

De facultatieve verlenging zoals voorzien in artikel 12bis, § 2, lid 5 van de Vreemdelingenwet, te weten een verlenging met drie maanden die desgevallend tweemaal kan plaatsvinden, is nooit geschied. Immers vereist een dergelijke verlenging dat hiertoe een met redenen omklede beslissing wordt genomen die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. *In casu* mocht verzoekster na haar aanvraag d.d. 2 februari 2019 niks meer vernemen van haar visumaanvraag tot 20 februari jl., datum van de kennisgeving.

De weigeringsbeslissing (lees: de akte van kennisgeving) werd derhalve laattijdig aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 februari jl. De eerste termijn van negen maanden was op 2 november 2019 verstreken zonder kennisgeving van de beslissing tot verlenging.

Zelfs al had een verlenging geschied, *quod non*, dan nog zou ook de kennisgeving van weigering d.d. 20 februari jl. laattijdig zijn geschied - want nog eens langer dan drie maanden later en zonder dat daarvoor een vereiste 'tweede' kennisgeving van verlenging is geschied. Ook de weigeringsbeslissing zelf, die zou zijn genomen op 10 februari 2020, werd derhalve laattijdig genomen.

De wettelijke termijnen zijn vervaltermijnen. Bijgevolg diende verwerende partij overeenkomstig artikel 12bis, § 2, lid 6 van de Vreemdelingenwet het visum zonder meer af te leveren en kon zij geen weigeringsbeslissing meer nemen. Deze bepaling luidt immers:

"Indien geen enkele beslissing getroffen werd no het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

Hangende onderzoeken naar schijnhuwelijken, zoals *in casu*, mogen de rechten van verzoekster niet belemmeren: de procedure voor gezinshereniging behoorde verder te lopen zonder vertraging en verzoekster behoorde binnen de voorziene termijn alle verblijfsdocumenten krijgen.

Een termijnverlening ingevolge een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is hoe dan ook in strijd met artikel 5, lid 4 van richtlijn 2003/86/EG. In een dergelijk geval moet nog steeds worden aangetoond dat dit *in concreto* kan worden beschouwd als een uitzonderlijk geval dat de overschrijding van de termijn verantwoordt (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013), *quod non in casu*.

Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat alle voorwaarden voor gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, § 1, 1, 4 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Deze bewijsstukken werden bij aanvraag overgemaakt aan verwerende partij.

De artikelen 12bis, § 2, lid 6 *juncto* 12bis, § 2, lid 3 en lid 5 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Artikel 10, § 1, 1, 4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst."

2.2. La requérante prend un deuxième moyen, libellé comme suit :

« - Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

- Schending van artikel 10, § 1, 1, 4 van de Vreemdelingenwet

[...]

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 20 februari 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De visumaanvraag ingediend door verzoekster op 2 februari 2019 werd kennelijk geweigerd.

Aan verzoekster werd echter enkel de 'akte van kennisgeving' overgemaakt, niet de weigeringsbeslissing zelf.

Dat zich derhalve vooreerst een manifest gebrek in de materiele motivering voordoet daar verzoekster nooit in kennis werd gesteld van de redenen waarom haar visumaanvraag werd geweigerd.

De raadsman van verzoekster mocht per mail vernemen dat de weigeringsbeslissing als volgt zou zijn gemotiveerd:

"L'intéressée ne peut pas se prévaloir des dispositions prévues à l'article 10,1,1,4 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Considérant qu'une demande de visa est introduite par [E.R. (...)], de nationalité palestinienne, afin de rejoindre en Belgique, [A.A.R.], reconnu réfugié;

Cette demande a été introduite sur base d'un mariage conclu en date du 12/09/2018.

Considérant qu'une enquête avait été ouverte en Belgique sur la reconnaissance dudit mariage.

Qu'en date du 10/02/2020 le Parquet du Procureur du Roi nous informe qu'un avis négatif avait été donné concernant l'enregistrement de ce mariage. Que suite à cet avis négatif, l'Officier d'Etat civil a refusé d'enregistrer le mariage entre Mr [A.] et MMe [E.].

Dès lors, au vu de la non-reconnaissance du mariage par l'Officier d'Etat civil en Belgique, la demande de visa est refusée."

[...]

Benevens dit officieuze mailbericht, heeft verzoekster evident geen kennis van de daadwerkelijke of volledige inhoud van de weigeringsbeslissing daar zij deze nooit in ontvangst heeft mogen nemen. Zij formuleert derhalve haar voorbehoud om haar verweer te voeren overeenkomstig de werkelijke inhoud van de weigeringsbeslissing.

Het getuigt geenszins van behoorlijk bestuur dat verzoekster niet in het bezit werd gesteld van alle vereiste documenten.

Niettegenstaande voormeld manifest gebrek in de materiele motivering, is ook de formele motivering gebrekkig.

In zoverre daarop mag worden afgegaan, beperkt de motivering zich tot:

"Qu'en date du 10/02/2020 le Parquet du Procureur du Roi nous informe qu'un avis négatif avait été donné concernant l'enregistrement de ce mariage. Que suite à cet avis négatif, l'Officier d'Etat civil a refusé d'enregistrer le mariage entre Mr [A.] et MMe [E.].

Dès lors, ou vu de la non-reconnaissance du mariage par l'Officier d'Etat civil en Belgique, la demande de visa est refusée."

[...]

De gemachtigde geeft hiermee aan louter op basis van het besluit van het advies van de procureur des Konings en de weigering van erkenning van het huwelijk te zijn overgegaan tot weigering van het verlenen van een visum.

De bewoordingen van de gemachtigde getuigen er geenszins van daadwerkelijk kennis te hebben genomen van de inhoud van het negatieve advies van de procureur des Konings, noch van de inhoud van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De gemachtigde is derhalve uiterst onzorgvuldig te werk gegaan.

Immers oordeelden de ambtenaar van burgerlijke stand, zowel als de procureur des Konings geheel onterecht dat het huwelijk er niet is op gericht om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar wel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Nochtans impliceert het feit dat de erkenning van het buitenlands huwelijk verzoekster uitzicht geeft op een verblijfsrecht in België, allerminst dat het huwelijk met dat oogmerk, laat staan *enkel* met dat oogmerk, werd gesloten.

Overeenkomstig artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er sprake van een schijnhuwelijk wanneer *"ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."*

Uit het geheel van de ook bij dit verzoekschrift naar voren gebrachte elementen en omstandigheden, mag blijken dat het echtpaar met het huwelijk wel degelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand wil brengen en geenszins *enkel* een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. De intentie een duurzame levensgemeenschap te vormen blijkt in eerste instantie uit het gegeven dat partijen pas zijn gehuwd na een relatie van vijftien jaren, waarvan enkele jaren vanop afstand.

De intentie een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en het actuele bestaan daarvan, zal duidelijk blijken doorheen dit verzoekschrift. Al zou een verblijfsrechtelijk voordeel een van de oogmerken zijn die verzoekers hadden bij het sluiten van hun huwelijk, het onbetwistbaar oogmerk een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maakt dat er naar de letter van de wet geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk.

Bovendien dient beklemtoond dat de beoordeling van de elementen die samenhangen met een der of beide partners, er niet toe mag leiden dat de erkenning van een huwelijk voor een volledige categorie mensen automatisch wordt uitgesloten, zoals *in cosu* voor onderdanen van een derde land. De principiële huwelijksvrijheid vereist dat hieromtrent enige omzichtigheid aan de dag wordt gelegd.

De gemachtigde geeft er geenszins blijk van te hebben nagegaan of de intenties van minstens een van de echtgenoten daadwerkelijk enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, *quod certe non*. Nochtans is de visumweigering bij weigering van de erkenning van het huwelijk slechts facultatief en mag worden aangenomen dat verwerende partij het nodige doet dit te verifiëren.

Luidens de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarbij de huwelijksakte niet werd erkend, is het negatief advies van het parket terug te brengen op hiernavolgende elementen:

- verzoekster werd niet geïnterviewd;
- er waren 'zeer beperkte contacten tussen de verzoekers voorafgaand aan het huwelijk;
- het huwelijk is afgesloten per volmacht.

Inzake het gegeven dat verzoekster niet kon worden gehoord

In navolging van het advies van de procureur des Konings, motiveert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenningsweigering onder meer overeenkomstig het feit dat verzoekster niet kon worden gehoord, als gevolg waarvan er geen verklaringen zijn van beide echtgenoten die met elkaar kunnen

worden vergeleken. Zij menen dat de intenties van de echtgenoten aldus niet kunnen worden beoordeeld.

Verzoekster merkt op dat het geenszins aan haar te wijten is dat er geen interview heeft kunnen plaatsvinden, waartoe zij nochtans ten zeerste bereid was, en dat zij dus niet kan worden afgerekend op een gegeven buiten haar macht om.

Dat uit de elementen naar voren gebracht in dit verzoekschrift overigens op genoegzame wijze wordt aangetoond dat de intenties van het echtpaar wel degelijk zijn gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Inzake de beweerde zeer beperkte contacten tussen verzoekers voorafgaand aan het huwelijk

De ambtenaar brengt, opnieuw in navolging van het advies van het openbaar ministerie, twee elementen naar voren waarvan zij meent dat die wijzen op het schijnkarakter van het afgesloten huwelijk.

De ambtenaar verwijst naar de zeer beperkte contacten tussen verzoekers voorafgaand aan het huwelijk, met name hun beperkte persoonlijke ontmoetingen.

Verzoekster verwijst ter zake naar wat reeds onder het relaas der feiten werd meegedeeld. Het echtpaar is pas recent gehuwd. Toen zij nog allebei woonachtig waren in Gaza ontmoetten zij elkaar dus buiten het huwelijk om.

Het behoeft weinig betoog dat het in gebied dat *de facto* door Harnas wordt bestuurd uiterst gevaarlijk is buitenhuwelijkse contacten te onderhouden, daarvan getuige de vrijheidsberoving van de partners toen zij samen werden aangetroffen op het strand.

Dat het in die omstandigheden evident is dat het koppel elkaar slechts een beperkt aantal keren heeft ontmoet. Waar de ambtenaar verwijst naar de aard van de contacten tussenbeide - met name dat zij naar de stad gingen eten en praten met elkaar - alsof dat niet voldoende getuigt van een relationeel karakter, gaat de ambtenaar geheel voorbij aan het geldende regime in Gaza. Een en ander getuigt dan ook van danige kortzichtigheid in hoofde van de ambtenaar van burgerlijke stand, die zonder meer wordt bijgetreden door de gemachtigde.

Dat het oordeel dat er slechts beperkte contacten zouden hebben plaatsgevonden voorafgaand aan het huwelijk, voorts ook afbreuk doen aan het feit dat het koppel sedert de vlucht van dhr. [A.] permanent contact is blijven houden en zij hun relatie dus reeds jaren vanop afstand in stand houden.

Inzake de huwelijksvoltrekking per volmacht

Als tweede element, aangevoerd door het openbaar ministerie, op basis waarvan de ambtenaar geheel onterecht meent te kunnen oordelen dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft, verwijst zij naar het gegeven dat het huwelijk per volmacht van dhr. [A.] is gesloten *"omdat hij niet zou kunnen terugkeren naar Gaza, gezien de overheid hem daar bij zijn terug keer in de gevangenis zou steken."*

Andermaal getuigt de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van danige kortzichtigheid en gaat zij geheel voorbij aan het statuut van een erkend vluchteling.

Het is verbijsterend dat ook huidige verwerende partij zich hier kennelijk moeiteloos bij aansluit.

Kan slechts worden erkend als vluchteling, de persoon die *"uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Daden van vervolging moeten:

"a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit

hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard."

Dat de vluchtelingenstatus, zoals toegekend aan dhr. [A.], slechts kan worden toegekend onder zeer ernstige omstandigheden, waarvan het bestaan nauwgezet wordt gecontroleerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dat deze omstandigheden hem evident verhinderden terug te keren naar Gaza, zelfs om zijn huwelijk af te sluiten.

Dat dhr. [A.] overigens niet kan terugkeren naar Gaza gezien hij daarmee zijn vluchtelingenstatus zou kunnen verliezen.

Dat de ambtenaar van burgerlijke stand aldus eveneens geheel in tegenstrijd met de bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Verdrag van Geneve argumenteert.

Verzoekster herhaalt dat het verbijsterend is dat de gemachtigde zich hier zonder verpinken bij aansluit.

Volledigheidshalve geeft verzoekster nog aan dat een huwelijk per volmacht in Gaza geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid ervan daar deze wijze van huwelijksvoltrekking aldaar wettelijk zal zijn voorzien, bij ontstentenis waarvan de huwelijksvoltrekking niet zou kunnen hebben geschieden.

Het negatief advies van het openbaar ministerie, alsook de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand, zoals waarnaar verwerende partij verwijst teneinde de visumaanvraag te weigeren, is louter terug te brengen op het gegeven dat verzoekster werd niet geïnterviewd, er zagezegd zeer beperkte contacten waren tussen de verzoekers voorafgaand aan het huwelijk en het huwelijk is afgesloten per volmacht. Verzoekster meent dat de gemachtigde volstrekt onzorgvuldig te werk is gegaan door kennelijk geen onderzoek te doen naar de motieven van voormeld negatief advies en voormelde weigeringsbeslissing daar zij totaal indruisen tegen de realiteit en zelfs tegen de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is uiterst onzorgvuldig te werk gegaan en laat na te motiveren waarom het negatief advies van het openbaar ministerie en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand hem ertoe hebben aangezet de visumaanvraag te weigeren. Immers is een dergelijke weigering, zelfs na weigering van de erkenning van het huwelijk, facultatief. De gemachtigde geeft er geen blijk van het alternatief, *ergo* de aflevering van een visum, te hebben onderzocht.

De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zoals waarop de gemachtigde de weigeringsbeslissing schijnbaar klakkeloos baseert, stelt tot slot dat het huwelijk strijdig zou zijn met de Belgische internationale openbare orde.

De openbare orde-exceptie kan overeenkomstig artikel 21 WIPR worden ingeroepen indien de toepassing van een bepaling van buitenlandsrecht tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde. Hierbij wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlandse recht met zich zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens die onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en dat een miskennis van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde, wordt niet betwist. Tot strijdigheid met artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en dus schending van de

Belgische nationale en internationale orde, kan evenwel slechts worden besloten indien bij minstens een van de echtgenoten de intentie ontbreekt om duurzaam met de andere samen te leven en indien het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel het enige motief vormt voor de huwelijksluiting. De bewijslast hiertoe ligt bij de ambtenaar van burgerlijke stand, bij uitbreiding bij het openbaar ministerie aan wie een adviserende rol toekomt.

Uit geen van de door de ambtenaar naar voren gebrachte elementen kan worden besloten tot het schijnkarakter van het huwelijk van verzoekers en dus een strijdigheid met de openbare orde. Niettemin schijnt ook de huidige verwerende partij zich hier uiterst onzorgvuldig bij aan te sluiten. Huidige verwerende partij ging andermaal volstrekt onzorgvuldig tewerk.

Gelet op het bovenvermelde slaagt de verwerende partij er allerminst genoegzaam in te motiveren waarom verzoekster niet overeenkomstig artikel 10, § 1, 1, 4 van de Vreemdelingenwet van rechtswege zou zijn toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Dat de motivering van de bestreden beslissing op alle voormelde punten faalt naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Door de eenvoudige visumweigering, louter verwijzend naar het negatieve advies van het openbaar ministerie en de weigering van erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder ook maar op enige wijze te laten blijken kennis te hebben van de inhoud van dat negatieve advies en die weigeringsbeslissing, bijgevolg door geheel voorbij te gaan aan bovenvermelde opmerkingen, is de gemachtigde uiterst onzorgvuldig tot de besluitvorming gekomen.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. *in fine* en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. *in fine*).

Het motiveringsbeginsel werd niet nageleefd. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst."

2.3. La requérante prend un troisième moyen, libellé comme suit :

- Schending van artikel 8 EVRM
- Schending van artikel 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- Schending van artikel 10, §1,1,4 van de Vreemdelingenwet
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'
- [...]

Dat de belangen van verzoekster volledig werden miskend, dat daaraan minstens niet het vereiste gewicht werd toegekend, blijkt uit het gegeven dat de in hoofde van verzoekster bestaande beschermenswaardige huwelijksrelatie op volstrekt ontoereikende wijze in overweging werd genomen.

In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een beschermenswaardige huwelijksrelatie overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Alle actuele persoonlijke en huwelijkse belangen van verzoekster bevinden zich in België.

Het privé- en gezinsleven van verzoekster kan zich in de toekomst enkel afspelen op het Belgische grondgebied gezien haar echtgenoot, afkomstig uit hetzelfde gebied als haar, werd erkend als vluchteling. Een hereniging in het Gaza is uitgesloten. Er is geen enkel derde land waarmee het echtpaar bindingen heeft.

De weigering van (het visum voor) gezinshereniging zou evident een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien dat ertoe zou leiden dat verzoekster zich in de onmogelijkheid zou verkeren zich te herenigen met haar echtgenoot. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar privé-, familie- en gezinsleven *ergo* haar door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten ernstig schaden.

De gemachtigde geeft er geen blijk van bij de weigeringsbeslissing rekening te hebben gehouden met de aard en de hechtheid van de band tussen verzoekster en haar echtgenoot, waartoe verwerende partij nochtans is gehouden overeenkomstig de Vreemdelingenwet.

In casu kan bijgevolg niet anders dan worden besloten dat de '*fair balance*'-toets niet is gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen met betrekking tot het beschermenswaardig privé- en gezinsleven van verzoekster *voldoende* in haar besluitvorming te hebben opgenomen.

Dat zich, gelet op het bovenvermelde, niet louter een inbreuk voordoet op de verdragsrechtelijk beschermde rechten op privé- en gezinsleven (artikel 8 van het EVRM) en om een gezin te stichten (artikel 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), doch ook van artikel 10, §1,1,4 van de Vreemdelingenwet overeenkomstig hetwelk een visum gezinshereniging diende te worden afgeleverd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Handvest, van het algemeen rechtsbeginsel '*fair balance*' en van artikel 10, § 1, 1, 4 van de Vreemdelingenwet worden door verzoekster op afdoende wijze aannemelijk gemaakt.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, minstens geschorst.

Uit al het voorgaande mag blijken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de motiveringsplicht heeft geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Voorts werden wetsbepalingen en verdragsrechtelijk beschermde rechten miskend.

Deze middelen zijn in de besproken mate ernstig en derhalve gegrond."

3. Discussion

3.1. Sur le premier moyen, le Conseil rappelle, à titre liminaire, que l'article 12*bis*, § 2, de la loi dispose comme suit :

« § 2. Lorsque l'étranger visé au § 1er introduit sa demande auprès du représentant diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger, celle-ci doit être accompagnée des documents qui prouvent qu'il remplit les conditions visées à l'article 10, §§ 1er à 3, dont notamment un certificat médical d'où il résulte qu'il n'est pas atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe à la présente loi ainsi qu'un extrait de casier judiciaire ou un document équivalent, s'il est âgé de plus de dix-huit ans.

La date du dépôt de la demande est celle à laquelle tous ces documents, conformes à l'article 30 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé ou aux conventions internationales portant sur la même matière, sont produits.

La décision relative à l'admission au séjour est prise et notifiée dans les plus brefs délais et au plus tard dans les neuf mois suivant la date du dépôt de la demande définie à l'alinéa 2. La décision est prise en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier.

S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée à l'article 10, § 5, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres de l'étranger rejoint et des membres de sa famille, les moyens d'existence nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger tous les documents et renseignements utiles pour déterminer ce montant.

Dans des cas exceptionnels liés à la complexité de l'examen de la demande ainsi que dans le cadre d'une enquête concernant un mariage visé à l'article 146*bis* du Code civil ou les conditions du partenariat visé à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, le ministre ou son délégué peut, à deux reprises,

prolonger ce délai par période de trois mois, par une décision motivée, portée à la connaissance du demandeur.

A l'expiration du délai de neuf mois suivant la date du dépôt de la demande, éventuellement prolongé conformément à l'alinéa 5, si aucune décision n'a été prise, l'admission au séjour doit être reconnue ».

En l'espèce, le Conseil observe, à la lecture du dossier administratif, que la requérante s'est présentée en date du 2 février 2019 auprès du poste consulaire belge de Jérusalem pour y introduire une demande de séjour en application des articles 10, 10bis et 12bis de la loi et qu'en date du 19 août 2019, une décision de surseoir à statuer a été prise la concernant au motif entre autres qu'il lui incombait encore de fournir « une procuration au mariage, légalisée » et des fiches de paie de la personne en faveur de qui elle sollicitait un regroupement familial. Bien que le dossier administratif ne permette pas de définir la date à laquelle lesdits documents ont été fournis à la partie défenderesse, la date du dépôt de la demande ne pouvait être antérieure au 19 août 2019 conformément à l'alinéa 2, de l'article 12bis, § 2, précité de la loi, de sorte que la décision querellée datée du 10 février 2020 a de toute évidence été prise endéans le délai de neuf mois visé au même article.

Qui plus est, en date du 12 novembre 2019, la partie défenderesse a pris une nouvelle décision de surseoir à statuer envers la requérante l'informant qu'une enquête était en cours en Belgique en manière telle que son affirmation selon laquelle la prolongation de l'examen de sa demande n'aurait pas été motivée manque en fait.

Il s'ensuit que le premier moyen n'est pas fondé.

3.2. Sur les deuxième et troisième moyens réunis, le Conseil observe que la décision querellée se réfère à un avis du Parquet du Procureur du Roi du 10 février 2020, duquel il ressort en substance qu'il existe un « doute quant au fait que les époux se connaissent vraiment. Forte présomption que le mariage constitue un moyen de s'établir en Belgique, avant toute chose (...) », en manière telle que la partie défenderesse, après avoir également constaté que l'Officier de l'Etat civil avait refusé d'enregistrer le mariage entre les époux, a refusé d'octroyer à la requérante le visa sollicité.

Il résulte de la teneur de cette motivation qu'elle est fondée exclusivement sur le refus de la partie défenderesse de reconnaître à la requérante son union contractée en Palestine et partant de lui octroyer, pour cette raison, un visa en vue de rejoindre son époux. En d'autres termes, il appert que, dans le cas d'espèce, la motivation de la décision entreprise repose sur une décision préalable de non reconnaissance d'un mariage, à l'exclusion de tout autre motif qui lui serait propre, en manière telle que le pouvoir de juridiction du Conseil ne peut s'exercer sur cette décision préalable, le Tribunal de première instance étant seul compétent pour se prononcer quant à ce.

Par ailleurs, en termes de requête, le Conseil ne peut qu'observer que tout l'argumentaire principal de la requérante vise exclusivement à soumettre à son appréciation des précisions et explications factuelles en vue de contester les motifs de la décision de non reconnaissance de son mariage et à l'amener à se prononcer sur cette question en manière telle que le Conseil ne peut y avoir égard, à défaut d'avoir un pouvoir de juridiction quant à cette problématique, conformément à ce qui vient d'être développé.

Pour le surplus, en ce que la requérante relève qu'elle forme une cellule familiale avec son époux et est dès lors en droit d'invoquer la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme, force est de rappeler, au vu des développements qui précèdent, que les motifs incriminés ne sont pas des motifs de refus de visa, mais relèvent d'une décision préalable de non reconnaissance de mariage, décision qui constitue, comme telle, et à l'exclusion de ses motifs, le motif du refus de visa et à l'égard de laquelle le Conseil est sans juridiction.

A titre surabondant, le Conseil constate que les effets de la décision querellée sont limités à l'accès au territoire belge. Partant, la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne peut être retenue.

Partant, les deuxième et troisième moyens réunis ne peuvent davantage être retenus.

4. Débats succincts

4.1. Les débats succincts suffisant à constater que la requête en annulation ne peut être accueillie, il convient d'appliquer l'article 36 de l'arrêté royal du 21 décembre 2006 fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers.

4.2. La requête étant rejetée par le présent arrêt, il n'y a plus lieu de statuer sur la demande de suspension.

5. Dépens

Au vu de ce qui précède, il convient de mettre les dépens du recours à la charge de la requérante.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article 1er

La requête en suspension et annulation est rejetée.

Article 2

Les dépens, liquidés à la somme de 186 euros, sont mis à la charge de la requérante.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le trente septembre deux mille vingt par :

Mme V. DELAHAUT, présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,

M. A. IGREK, greffier.

Le greffier, La présidente,

A. IGREK

V. DELAHAUT